

Arrest

nr. 63 308 van 17 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. DE KETELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“MOTIVERING

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. dhr. M Wathelet, Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/0 712009 betreffende de toepassing van het vroegere art. 9, lid 3 en van art. 9815 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd Rekening houden met de verklaring van

de Staatssecretaris voor migratie- en Asielbeleid dhr. M Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State:

De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord gerespecteerd blijven." "Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers gerespecteerd worden."

In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden."

Betrokkene wenst in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en haalt criteria 2.8A en 2.8B aan. Overwegende dat betrokkene pas in het Rijk aankwam op 21/11/2005. Overwegende dat betrokkene dus geen vijf jaar onafgebroken heeft verbleven in België voorafgaand aan het indienen van zijn huidige aanvraag dd 04/12/2009. Zij voldoet dus niet aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8A (duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van tenminste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag - voor 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen)

Betrokkene roept daarnaast ook criterium 2.8B in (duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 modelarbeidscontract - mogelijkheid om een arbeidskaart B te verkrijgen). Overwegende dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8B van de instructie dd 19/07/2009. Betrokkene voegt immers geen kopie van een modelarbeidsovereenkomst bij. Deze arbeidsovereenkomst moet van bepaalde duur zijn voor één jaar ofwel van onbepaalde duur zijn, en moet een salaris bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen. Dit model van arbeidsovereenkomst werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2009, als bijlage bij het KB van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (Inforum nr 241911).

Betrokkene legt diverse arbeidsovereenkomsten voor van tewerkstelling in het kader van dienstencheques. Deze arbeidscontracten stemmen niet overeen met het model van arbeidsovereenkomst zoals hierboven beschreven. De voorlegging van een recent en behoorlijk ingevulde modelarbeidsovereenkomst dat aan de opgenomen vereisten voldoet werd als voorwaarde gesteld voor het indienen van de aanvraag.

Het brutoloon op de contracten van mevrouw bij Actief interim NV wordt vermeld op uurbasis (ipv een vermelding van het totale brutomaandloon zoals voorzien op de modelarbeidsovereenkomst). Bovendien ligt het vermelde salaris lager dan het wettelijke minimumloon (gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen) zoals voorzien in de intersectorale arbeidsovereenkomst nr.43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

Mevrouw voldoet dus niet aan het aangehaalde criterium 2.8B van de instructies van 19/07/09.

De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, het beroepsverleden in België, de kennis van het Nederlands en de opgebouwde sociale banden in België kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatiemachtiging tot verblijf ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19/07/09 en die moeten vervuld zijn. De aanvraag wordt derhalve verworpen. ..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL : schending van artikel 9bis van de Verblijfswet van 15.12.1980, het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, artikel 1 het KB van 07.10.2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (1), artikel 5 van de wet van 30.04.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, artikel 17, 6° van het KB van 09.06.1999 houdende de uitvoering van de wet van 30.04.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, het algemeen rechtsbeginsel van overmacht en non-discriminatie, het pro rata temporis-beginsel in sociale zaken, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen.

1. Op grond van artikel 9bis van de Verblijfswet kan een vreemdeling een verblijfsmachtiging vragen. De vreemdeling moet in principe "buitengewone omstandigheden" aantonen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in BELGIE en niet bij de Belgische

diplomatieke of consulaire post in het buitenland. De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. De Belgische regering sprak op 18 en 19.07.2009 nieuwe criteria voor regularisatie af. Op 19.07.2009 werden de criteria vastgelegd in een 'instructie aan DVZ' en in september 2009 werd de (openbare en algemene) instructie verduidelijkt in een 'vademecum. Ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State (R.v.St., nr. 198.769, 9 december 2009) verzekerden de bevoegde staatssecretaris en de DVZ dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden. Een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) komen hierdoor zeker voor regularisatie in aanmerking. De criteria gelden permanent, behalve punt 2.8 van de instructie: dat kon alleen ingeroepen worden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009. Deze termijn bleef onveranderd na de vernietiging van de instructie.

2. De (vernietigde) instructie van 19.07.2009 voorziet een nieuw criterium voor regularisatie: nl. de duurzame lokale verankering'. Er zijn twee categorieën vreemdelingen die dit konden vragen in bovenvermelde periode (van 15.09.2009 t.e.m. 15.12.2009): a) 2.8.A: wie 5 jaar verblijft in BELGIE en voor 18.03.2008 een wettig verblijf heeft gehad of heeft aangevraagd; b) 2.8.B (economische regularisatie): wie sinds 31.03.2007 in BELGIE verblijft en voor de toekomst een arbeidscontract van minstens 1 jaar voorlegt dat minstens het minimumloon oplevert. Zij moeten voor het arbeidscontract ook een arbeidskaart B aanvragen. Het KB van 07.10.2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers, regelt de verder modaliteiten van de 'economische regularisatie'.

3. Verzoekster dient haar verzoek tot machtiging van verblijf in op 04.12.2009 op bovenvermelde criteria. Onder de opschortende voorwaarde dat nadien ook een arbeidskaart B wordt toegestaan, beoordeelt de DVZ:

a) de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor regularisatie (identiteitsbewijs of bewijs van onmogelijkheid om dat in BELGIE te bekomen); In de bestreden beslissing wordt verzoekster correct aangeduid, zodat er t.a.v. dit onderdeel geen bezwaar is.

b) de verblijfsvoorwaarden (aanwezig in BELGIË voor 31.03.2007; In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat "betrokkene pas in het Rijk aankwam op 21/11/2005" zodat er t.a.v. dit onderdeel geen bezwaar is.

c) de duurzame lokale verankering; De 'duurzame lokale verankering' betreft de situatie van "de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd". In de bestreden beslissing wordt dit onderdeel aanvaard, minstens niet onderzocht. De bestreden beslissing is in die zin tegenstrijdig. De door de betrokkene aangehaalde elementen van integratie, het beroepsverleden in

België, de kennis van het Nederlands en de opgebouwde sociale banden in België kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19/07/09 en die moeten vervuld zijn. (...) "

d) de looptijd en het loon van het voorgelegde arbeidscontract. De bestreden beslissing is gesteund op niet-vervulling van deze laatste voorwaarde (zie verder).

4. eerste grief - Als de staatssecretaris (DVZ) voorwaardelijk positief beslist, moet de werkgever binnen de 3 maanden een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B aanvragen bij het bevoegde gewest, zijnde in casu het Vlaamse Gewest (dienst arbeidsmigratie en uitzendkantoren).

1. In toepassing van artikel 4, § 2, tweede lid van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers kan een arbeidsvergunning toegekend worden wanneer de werkgever de volgende documenten voorlegt:

1° een kopie van het document dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangetekend heeft toegestuurd aan de buitenlandse onderdaan waarbij gesteld wordt dat hij tot verblijf zal worden gemachtigd op voorwaarde van de toekenning van een arbeidskaart B. Dit document vermeldt dat de buitenlandse onderdaan:

(...)

2° een of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model als bijlage gevoegd bij dit besluit, met de buitenlandse onderdaan bedoeld in 1°, hetzij voor bepaalde tijd van minstens één jaar. Hetzij voor onbepaalde tijd. (...)

§2. Om ontvankelijk te zijn moet de in § 1 bedoelde aanvraag voor een arbeidsvergunning bij de bevoegde gewestelijke dienst ingediend worden binnen de drie maanden na datum van verzending van het aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken bedoeld in § 1, eerste lid, 1°."

Uit de wettekst blijkt duidelijk dat enkel die aanvraag door de werkgever, verplicht moet gebeuren via het speciaal model arbeidscontract. In die zin mist de bestreden beslissing juridische - en feitelijke grondslag waarbij gesteld wordt dat de door verzoekster bijgevoegde arbeidsovereenkomsten 'niet overeen[stemmen] met het model van arbeidsovereenkomst'. Het gebruiken van het modelcontract is enkel vereist n afdigte door de DVZ van de machtiging tot verblijf, bij de aanvraag tot tewerkstelling.

Verzoekster kon wel degelijk bij haar aanvraag haar eerdere- en thans in voege zijnde (vormvrije) arbeidsovereenkomst met het interimkantoor bijbrengen. De verwerende partij verliest uit het oog dat verzoekster thans reeds tewerkgesteld is middels haar arbeidskaart C (meest recentste afgeleverd op 13.12.2010 — geldigheid: 03.12.2010-30.06.2010 — Ref. VGC293669). Bepaalde categorieën van verblijfsrecht in BELGIË beschikken (in casu verzoekster: student), kunnen immers wel degelijk werken (met een arbeidskaart C). Deze arbeidskaart C is geldig voor gelijk welk beroep in loondienst, bij om het even welke werkgever (maximale geldigheidsduur 12 maanden — hernieuwbaar). De intentie om aan te werven is reeds gerealiseerd en correct tot stand gekomen. Het is onredelijk te eisen dat verzoekster, welke reeds verbonden is door een rechtsgeldige (vormvrije) arbeidsovereenkomst, een nieuwe arbeidsovereenkomst dient af te sluiten met haar werkgever louter en alleen om een bepaald model van overeenkomst te gebruiken. Voor de geldigheid van een overeenkomst en, derhalve ook voor de geldigheid van een arbeidsovereenkomst, worden 4 voorwaarden gesteld: de toestemming van de partij die zich verbindt, haar bekwaamheid om contracten aan te gaan, een bepaald voorwerp en een geoorloofde oorzaak als inhoud van de verbintenis (artikel 1108 BW). Het niet-gebruik van een model van arbeidsovereenkomst is trouwens niet voorgeschreven op straffe van nietigheid en/of onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging. De verwerende partij beschouwde de aanvraag trouwens ontvankelijk... Minstens dient er vastgesteld te worden dat het normdoel wordt behaald: het model van arbeidsovereenkomst bij het KB 07.10.2009 en/of het formulier van de Vlaamse overheid vermelden volgende te vermelden items

a) identiteit werkgever (m.i.b.v. activiteit onderneming — PC);

b) identiteit werknemer;

c) tewerkstelling: plaats — functie — duur — arbeidsregeling — bezoldiging.

De door verzoekster bijgebrachte documenten tonen aan dat ze in het kader van een arbeidsovereenkomst dienstencheques tewerkgesteld is bij een interimkantoor (PC 322.01). De arbeidsovereenkomst werd gesloten voor onbepaalde duur en het betreft deeltijdse tewerkstelling (20 uur per week). Het loon wordt vastgesteld op basis van de beslissingen van het PC voor de uitzendarbeid (PC 322.01) en wordt bruto berekend per uur. Er is wel degelijk een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor, welk zelfs in voege is! De verwerende partij laat na aan te duiden op welke wijze de thans bestaande arbeidsovereenkomst niet voldoet "aan de opgenomen vereisten".

5. tweede grief — In de bestreden beslissing hekelt men het feit dat het brutoloon van verzoekster, op grond van haar tewerkstelling met dienstencheques, "wordt vermeldt op uurbasis (ipv een vermelding van het totale brutomaandloon zoals voorzien op de mode/arbeidsovereenkomst)". Verzoekster werpt dezelfde opmerkingen op als vorig punt (zie hoger) en voegt er aan toe dat zowel het model van arbeidsovereenkomst bij het KB 07.10.2009 (artikel 4) en/of het formulier van de Vlaamse overheid (artikel 4) wel degelijk voorzien in de mogelijkheid om het brutoloon vast te stellen per uur. Op de datum van ondertekening van deze overeenkomst belooft het loon EUR bruto per (te preciseren per uur, per dag, per week, per maand, Andere betalingswijzen (fooien, commissies) : de wijze van berekening bepalen. Het aldus betaalde loon moet, rekening houdend met de voltijdse/deeltijdse arbeidsregeling (schrappen wat niet past), als bepaald bij artikel 3, minstens gelijk zijn aan dat van de werknemers van dezelfde beroepscategorie die in de onderneming hetzelfde werk verrichten. Dit loon mag in geen geval lager liggen dan de minimumbarema vastgesteld bij sectorale collectieve arbeidsovereenkomst of, bij gebreke aan dergelijke collectieve arbeidsovereenkomst, dan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen als bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988. (...), "Op de datum van ondertekening van deze overeenkomst belooft het loon EUR bruto per (te preciseren per uur, per dag, per week, per maand, ...) Andere betalingswijzen (fooien, commissies, ...) : de wijze van berekening bepalen. («.), Het argument van de verwerende partij mist juridische grondslag. Er dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig handelde aangezien zij de eigen instructie en verduidelijkingen van de staatssecretaris niet heeft opgevolgd.

6. derde grief — In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vervolgens dat "het vermelde salaris lager [ligt] dan het wettelijk minimumloon (gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen) zoals voorzien in de intersectorale arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988". Het vademecum (pagina 6) stelt aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie: "3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde modelarbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten): Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten." De verwerende partij laat na een berekening bij te brengen waaruit haar beoordeling/vaststelling zou

blijken. De verwerende partij kan bezwaarlijk, zonder enige gedetailleerde berekening, een bruto uurloon vergelijken met een maandinkomen. De verwerende partij 'vergelijkt appels met peren'. Verzoekster ontkent dat de door haar loon lager zou zijn dan het wettelijk minimumloon. De weigering is kennelijk onredelijk. Niet alleen is de minimumregeling betreffende de hoegrootheid van het loon onredelijk, tevens dient er vastgesteld te worden dat de verwerende partij in casu niet kan verwijzen naar de CAO nr. 43 van 02.05.1988. De CAO nr. 43 van 02.05.1988 is immer slechts van toepassing "op de werknemers van 21 jaar of ouder die normale voltijdse arbeidsprestaties verrichten krachtens een arbeidsovereenkomst (...)". Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster — gedwongen (zie verder) — deeltijds werkt. De verwerende partij kan bijgevolg hoogstens verwijzen naar de CAO nr. 35 van 27.02.1981 welke van toepassing is "op de werknemers die [] gebonden [zijn] door een arbeidsovereenkomst, gesloten voor deeltijdse arbeid (...)". Bovendien kan er slechts verwezen worden naar het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen als bepaald in de CAO nr. 43 en/of CAO nr. 35, bij gebreke aan een sectorale CAO. In casu dient evenwel vastgesteld te worden dat de werkgever van verzoekster ressorteert onder het PC nr. 322.01 waarbinnen CAO's tot stand zijn gekomen, o.a. inzake de loon- en arbeidsvoorwaarden. Artikel 3, §1 van de CAO van 14.07.2009 betreffende de loon- en arbeidsvoorwaarden in het PC nr. 322.01 (algemeen bindend verklaard bij KB van 02.06.2010, B.S. 009.08.2010), bepaalt uitdrukkelijk dat "de werknemers (] vanaf 1 juli 2009 minstens recht (hebben) op volgend uurloon:

- minder dan 1 jaar anciënniteit: 9,48 EUR
- minstens 1 jaar anciënniteit: 9,85 EUR
- minstens 2 jaar anciënniteit: 9,98 EUR
- minstens 3 jaar anciënniteit: 10,08 EUR"

In het administratief dossier kan vastgesteld worden dat verzoekster, gelet op haar anciënniteit van 2 jaar, een brutouurloon had van € 9,98 en vervolgens € 10,08. De verwerende partij diende concreet na te gaan of de loon- en arbeidsvoorwaarden zoals vastgesteld binnen het PC nr. 322.01 werden gerespecteerd, in plaats van nietszeggend te verwijzen naar een (niet-toepasselijke) CAO nr. 43. Aan verzoekster wordt er loon uitbetaald welke overeenstemt met het minimumbarema vastgesteld bij sectorale CAO dd. 14.07.2009 betreffende de loon –en arbeidsvoorwaarden). Indien verzoekster voltijds tewerkgesteld kon worden (38 uur per week — met de aan te vragen arbeidskaart B), zou ze — met toepassing van het pro-rata-temporis-beginsel — een bruto maandloon hebben van minstens € 1.659,84 (= 10,08 * 38 * 13/3). Tevens heeft ze aanvullend nog aanspraak op een eindejaarspremie (via het Sociaal Fonds voor Uitzendkrachten, begroot op 8,22% van het ontvangen loon voor de prestaties van 01.04.2009 tot 30.06.2010), een syndicale premie, verplaatsingskosten, vakantiegeld, enz. Ontegensprekelijk is het minimum bruto maandloon van verzoekster bij voltijdse tewerkstelling hoger dan het "gemiddeld minimum maandinkomen" zoals voorzien in de intersectorale CAO nr. 43. (...). Op onredelijke wijze laat de verwerende partij na om "het "pro rata temporis" beginsel" toe te passen, zoals voorgeschreven door artikel 1bis van de CAO nr. 35. De sectorale CAO is bovendien gunstiger qua verloning dan de door verwerende partij ingeroepen intersectorale CAO. Tevens is dit loon — rekening houdend met haar deeltijdse arbeidsregeling — "gelijk [] aan dat van de werknemers van dezelfde beroepscategorie die in de onderneming hetzelfde werk verrichten " "Het loon van de uitzendkracht mag niet lager z(jn dan datgene waarop hij recht zou hebben gehad, indien hij onder dezelfde voorwaarden als vast werknemer door de gebruiker was in dienst genomen. Artikel 10 Wet van 24.07.1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers. Het loon van verzoekster kan NOOIT lager liggen dan het wettelijk minimum, a fortiori niet lager dan het "gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen". Het standpunt van de verwerende partij is m.a.w. foutief! De verwerende partij is in die zin haar appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de aanvraag van verzoekster te buiten gegaan, minstens heeft ze deze op een kennelijke onredelijke of disproportionele wijze toegepast of ingevuld op verzoekers geval. Ondergeschikt, in de hypothese dat de verwerende partij vasthoudt aan het feit dat de aanvrager "een loon" moet hebben welke minstens gelijk is aan het "gemiddeld minimum maandinkomen" "ongeacht het arbeidsregime" is dit standpunt manifest onredelijk. De voorwaarde "ongeacht het arbeidsregime" werd onterecht toegevoegd in het KB van 07.10.2009 en komt niet voor in de instructie van de staatssecretaris, laat staan in zijn 'model van arbeidsovereenkomst' en/of de bestreden beslissing. Tevens is het onredelijk om "loon" (in casu een bruto uurloon), zonder verdiscontering, te vergelijken met het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen. In het kader van haar statuut als student, kan verzoekster immers wettelijk gezien met haar arbeidskaart C maximaal 20 uur per week werken. Op duidelijke wijze bepaalt artikel 5 van de wet van 30.04.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dat fl() om arbeid te verrichten, [] de buitenlandse werknemer vooraf een arbeidskaart [moet] hebben verkregen van de bevoegde overheid. Hij mag deze arbeid enkel verrichten binnen de perken van deze arbeidskaart". Artikel 17, 6° van het KB van 09.06.1999 houdende de uitvoering van de wet van 30.04.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers gaat

hierop concreter op in door te stellen dat “de arbeidskaart C wordt toegekend: 6° aan de studenten die wettig in België verblijven en die in een onderwijsinrichting in België ingeschreven zijn voor het volgen van onderwijs met een volledig leerplan, voor arbeidsprestaties buiten de schoolvakanties, voor zover hun tewerkstelling twintig uren per week niet overschrijdt en deze verenigbaar is met hun studies”. Ondanks het sectoraal vastgesteld minimumuurloon en andere voordelen (zie hoger), geldt er bijgevolg voor verzoekster een wettelijk plafond (20 uur per week) waardoor haar (arbeids) “overeenkomst” maximaal “een loon” kan “opbrengen” gelijk aan € 873,60 (= $10,08 \times 20 \times 13/3$). De verwerende partij laat echter na te vermelden wat het te hanteren “gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen” is (zie hoger). Doch gelet op de foutieve (zie hoger) verwijzing naar de CAO nr. 43, neemt verzoekster — zonder enige nadelige erkenning ! — aan dat de verwerende partij de grens van € 1.440,67 in ogenschouw had genomen... Het bedrag van € 873,60 is — louter wiskundig en zonder enige nadelige erkenning ! — inderdaad lager dan € 1.440,67... De verwerende partij verliest echter uit het oog dat verzoekster niet meer dan 20 uur per week kan en mag werken. Verzoekster heeft in die zin geen vrijheid om bijvoorbeeld voltijds te werken. Op discriminerende wijze vergelijkt de verwerende partij verzoekster (n.v.d.r. welke wettelijk verplicht is deeltijds te werken aan een maximum van 20 uur per week) met een andere vreemdeling-werknemer welke voltijds en maximum 38 uur per week zou kunnen werken. Dit is kennelijk onredelijk! Er is wel degelijk objectief criterium en redelijke verantwoording voorhanden om de aanvraag van verzoekster verschillend te behandelen. De verwerende partij kon in die zin hoogstens stellen dat verzoekster haar loon maandelijks minimum € 758,24 bruto ($1.440,67 \times 20/38$) diende te zijn... (n.v.d.r. hetgeen trouwens is bij tewerkstelling aan 20 uur). Indien het loon van verzoekster, ‘ongeacht het arbeidsregime’, maandelijks het “gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen” dient op te brengen, betekent dit dat de verwerende partij in casu van verzoekster verlangt dat ze een tewerkstelling zoekt waarbij ze een loon van € 72,03 bruto per uur (= $1.440,67 / 20$) zou moeten verdienen. T.o.v. haar collega’s, betekent dit dat verzoekster minimum 7 keer meer betaald dient te worden. De verwerende partij is dermate onredelijk! De verwerende partij gaat in die zin haar bevoegdheid drastisch te buiten! Verzoekster kon wel degelijk aan de instructie van 19.07.2009 (met de opsomming van de criteria) de verwachting ontlenen dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gegrond wordt verklaard. Meer ondergeschikt hoeft het weinig betoog dat de strengheid van een wet gemilderd kan worden in geval van overmacht. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, R. W. 1987-88, 778; BAERT, J. en DEBERSAQUES, G., “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)”, in Administratieve Rechtsbibliotheek Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Volgens een vaste cassatierechtspraak kan slechts in gevallen van ‘ontoerekenbare tekortkoming’ aanspraak worden gemaakt op een situatie van overmacht. Cass., 12 juni 1947, Pas. 1947, 1, 264; Cass., 15 februari 1951, Pas. 1951, 1, 388; Cass., 9 december 1976, Arr. Cass. 1977, 404; Cass., 8 november 1985, Arr. Cass. 1985-86, 358, Pas. 1986, 1, 279 en J.T. 1986, 335; Cass., 9 oktober 1986, Arr. Cass. 1986-87, 165, Pas. 1987, 1, 153 en R.W. 1987-88, 778 met noot; Cass., 10 januari 1994, Arr. Cass. 1994, 17, Pas. 1994, 1, 13, J.TT 1994, 209 en R.W. 1994-95, 51. Concreet betekent dit dat verzoekster zich enkel op overmacht kan beroepen wanneer: (i) de uitvoering van de verbintenis definitief onmogelijk geworden is, en (ii) voor zover deze onmogelijkheid niet gepaard gaat met een fout vanwege degene die zich op de overmacht beroept. Anders gesteld: vooraleer sprake kan zijn van overmacht is een cumulatieve aanwezigheid van een objectief bestanddeel (een onoverkomelijke gebeurtenis waarop de verzoekende partij geen vat heeft) en subjectief bestanddeel (de verzoekende partij moet hebben gehandeld zoals een normaal, voorzichtige en redelijk mens, in dezelfde omstandigheden geplaatst) vereist. Zie o.a. BAERT, J. en DEBERSAQUES, G., “De termijnberekening, voor de Raad van State en de sluiting van de Post”, R.W. 1997-98, 123, noot bij R.v.St., nr. 63.791, 30 december 1996; DEKKERS, R., Handboek Burgerlijk Recht, Boek IV verbintenissen, Antwerpen, Standaard, 1971, 121; BOUCKAERT, B. en VAN HOECKE, M., Inleiding tot het recht, Leuven, Acco, 2000, 270. In casu zijn beide voormelde voorwaarden vervuld. Krachtens een wettelijke bepaling — welke uiteraard voorrang heeft op een KB — is het verzoekster verboden maandelijks meer dan 20 uren te werken. Verzoekster kan nooit een bedrag verdienen gelijk aan het bedrag van het “gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen” tenzij ze een bruto uurloon heeft van € 72,03 (= $1.440,67 / 20$) (zie hoger). Het is nooit de bedoeling geweest van de staatssecretaris om vreemdelingen die omwille van een andere reden dan arbeid een tijdelijk verblijfsrecht in BELGIE beschikken en krachtens een arbeidskaart slechts beperkt aantal uren kunnen werken, (minstens de facto) uit te sluiten van de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf.”

2.2. Verzoekster voert drie grieven aan tegen de bestreden beslissing. Een eerste grief is gericht tegen het motief dat vaststelt dat verzoekster geen modelarbeidsovereenkomst heeft neergelegd. Een tweede grief is gericht tegen de vaststelling dat in de arbeidsovereenkomsten het uurloon in plaats van het

totale brutomaandloon wordt vermeld. Een derde grief richt zich tegen het motief dat verzoekster niet het minimumloon verdient.

Bespreking van de derde grief.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekster de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem echter worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat verzoekster, die zich beriep op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie, een arbeidscontract voorlegde dat voorzag in een uit te betalen loon dat lager is dan het equivalent van het wettelijk bepaalde minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888). In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009, maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij, bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep, zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing meldt dat verzoekster niet voldoet aan het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie waarop verzoekster zich beriep. Dit criterium voorziet:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Hiertoe : Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B. Of Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel. Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.*
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien. In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen. De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.*

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, - kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is. - of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."

Voorts stelt het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie, waarnaar verzoekster ook verwijst in het verzoekschrift, dat:

"3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten) : · Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur. · Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."

In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, geoordeeld dat om een aanvraag om machtiging tot verblijf toe te kennen, het maandelijks in totaliteit te verdienen bedrag dat wordt uitgekeerd door de werkgever (of werkgevers samen) aan de aanvrager die zich beroept op het criterium 2.8.B in haar totaliteit niet lager mag zijn dan het equivalent van het wettelijke minimumloon dat voormelde CAO voorziet, ongeacht of verzoeker deeltijds werkt of voltijds. Uit de bewoordingen van de instructie en het vademecum kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij er zich toe verbindt voormelde CAO zonder meer in zijn geheel toe te passen. Uit de bewoording "equivalent aan", volgens het woordenboek van Van Dale "iets dat dezelfde waarde heeft als iets anders" hetzij "gelijkwaardig aan", blijkt enkel dat het minimumloon in de zin van de totale bezoldiging per maand niet lager mag zijn dan het equivalent van het minimumloon voorzien in voormelde CAO, in casu niet lager dan het bedrag van 1387,49 euro per maand. Deze redenering vindt steun doordat in het vademecum wordt uiteengezet dat "Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten " terwijl voormelde CAO enkel zijn toepassing vindt bij voltijds tewerkgestelde werknemers.

Voorts kan verzoekster niet ontkennen dat zij zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van het criterium 2.8.B zoals bepaalt in de instructies van 19 juli 2009.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij arbeidscontracten toevoegde waarin deeltijds werk wordt voorzien van maximum 20 uren per week met een maximum brutoloon van 873,60 euro per maand. Zoals de bestreden beslissing stelt is dit bedrag lager dan het wettelijk bepaalde minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. De bestreden beslissing steunt zich op een correcte feitenvinding. Het gegeven dat de verwerende partij zich beroept op de CAO nr. 43 om het begrip “minimumloon”, in de zin van de totale bezoldiging per maand, in te vullen is niet kennelijk onredelijk nu zoals verzoekster in haar verzoekschrift stelt deze CAO het gewaarborgd minimumloon vastlegt voor 3 categorieën van voltijdse werknemers waarbij de verwerende partij de laagst betaalde categorie in aanmerking neemt en anderzijds het de aanvrager toegelaten is verschillende deeltijdse contracten voor te leggen.

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat de verwerende partij een voorwaarde aan de vernietigde instructie toevoegt door het minimumloon voorzien in CAO nr. 43 als uitgangspunt te nemen merkt de Raad op dat deze stelling berust op een verkeerde lezing van de instructie met haar vademecum en dat het de verwerende partij in haar ruime discretionaire bevoegdheid toekomt te bepalen welke invulling zij geeft aan de minimum te voorziene totale bezoldiging per maand die een aanvrager zal dienen te ontvangen om zich te beroepen op het criterium 2.8.B. en dat het niet aan de Raad toekomt zich in de plaats te stellen. De verwerende partij put deze ruime discretionaire bevoegdheid uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De redenering dat bij een deeltijdse baan het voorziene minimumloon in de CAO nr. 43 moet herberekend worden in verhouding met het aantal uren dat gewerkt wordt, kan niet gevolgd worden. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat deze herberekening had moeten worden toegepast, herhaalt de Raad dat uit de instructie en het vademecum niet kan afgeleid worden dat de verwerende partij zich verbindt voormelde CAO zonder meer toe te passen, doch enkel gebruik maakt van de hoegrootheid van een loon voorzien in deze CAO als begrenzing van de totale maandelijkse bezoldiging die een aanvrager dient te verdienen om in toepassing van het criterium 2.8.B tot verblijf gemachtigd te worden. Ook de kritiek dat “De verwerende partij bijgevolg hoogstens (kon) verwijzen naar de CAO nr. 35 van 27.02.1981 welke van toepassing is *“op de werknemers die gebonden zijn door een arbeidsovereenkomst, gesloten voor deeltijdse arbeid”* en dat het pro-rata-temporis-beginsel had moeten worden toegepast, kan niet gevolgd worden. De verwerende partij heeft immers voorop gesteld dat, om onder toepassing van het criterium 2.8.B te vallen, dient te worden voldaan aan de voorwaarde dat het wettelijke minimumloon wordt verdiend.

Verzoekster betoogt: *“De verwerende partij laat na een berekening bij te brengen waaruit haar beoordeling/vaststelling zou blijken. De verwerende partij kan bezwaarlijk, zonder enige gedetailleerde berekening, een bruto uurloon vergelijken met een maandinkomen. De verwerende partij ‘vergelijkt appels met peren’. Verzoekster ontkent dat (...) haar loon lager zou zijn dan het wettelijke minimumloon.”* Verzoekster kan niet gevolgd worden aangezien zij in het middel zelf de berekening doet en dus zelf aangeeft wat zij de verwerende partij verwijt. Uit haar eigen berekeningen blijkt dat zij niet het wettelijke minimumloon verdient.

Het grondwettelijk vastgestelde non-discriminatiebeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Verzoekster toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, bevoegd om een aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen, een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een arbeidscontract voorleggen dat voorziet in een inkomen dat minstens equivalent aan het minimumloon zoals voorzien *“in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988”* en vreemdelingen die een arbeidscontract(en) voorleggen dat (die) voorziet (voorzien) in een inkomen dat lager is dan het voormelde.

Verzoekster voert tot slot overmacht aan. Zij betoogt: *“Krachtens een wettelijke bepaling - welke uiteraard voorrang heeft op een KB - is het verzoekster verboden maandelijks meer dan 20 uren te werken. Verzoekster kan nooit een bedrag verdienen gelijk aan het bedrag van het “gewaarborgd*

gemiddeld minimum maandinkomen' tenzij ze een bruto uurloon heeft van € 72,03 (= 1.440,67 / 20) (zie hoger)."

Verzoekster is als studente ingeschreven in het vreemdelingenregister en haar verblijf is beperkt tot de duur van haar studies. Bovendien beschikt verzoekster over een arbeidskaart C, waardoor zij gerechtigd is om te werken als studente. Hieruit volgt dat verzoekster alle voordelen geniet uit de wetgeving betreffende studenten. Verzoekster kan dezelfde wetgeving derhalve niet aanvoeren als overmacht voortvloeiend uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die niet correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,). Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking, dient te worden besloten dat verzoekster geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het motief in de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster niet het minimumloon verdient is determinerend. De Raad is van oordeel dat alleen al om die reden de verwerende partij tot de conclusie kon komen dat niet was voldaan aan het criterium 2.8B, in die zin dat dit motief alleen al de bestreden beslissing kan schragen. Het eventueel gegrond verklaren van de kritiek op de overige motieven kan derhalve niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. De motieven aangaande het modelarbeidsovereenkomst en het uurloon zijn in die optiek overtoollig, zodat het eventueel gegrond bevinden van de kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekster aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC